

ЗБИГЊЕВ ХЕРБЕРТ

ЉУБАВ И СМРТ

ИЗ ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ ГОСПОДИНА КОГИТА

Каштеланова кћери мојих прстију госпо моје косе
владарко болних тачака моје огромне коже
Анђеле мога ребра лукаво узета
док сам спавао склопивши крила својих лопатица

на дугој струни мојих црева
на црном грлу моје глади
на кобзи* плућа на бубњу трбуха
лежи овалан камен тишине

везану конопцем мога сна привући ћу те
мрављи додир отвориће сипкаву јаму тела
и отад ће то бити један дах
и један крик попут заставе
с високе куле кичме

* Кобза – украјински народни инструмент (прим. прев.).

ЗИМА
(Из циклуса „Три љубавне песме”)

сада мислим
срамно ретко
на своју Прву Велику Напуштену

брижно избегавам
све што може изазвати
панику сећања
– места наших сусрета
– углове улица
– пејзаже
– клупе
– дрвеће
– прозор на коме је горело
наше светло

заборављам полако
али неумољиво
боју њених очију

оно
што је остало
сада почива
у картонској кутији
негативи фотографије
наше слике без лица

ако би неко превукао
кажипрстом
преко оштре ивице клишеа
потекла би топла
крв

познаник ме обавестио
да Моја Прва Велика
сада живи сама
не рачунајући друштво мора

да је слепа
и да се бави ткањем

да тка
на угљенисаном разбоју

за мене је
као празан перон

као апсолутна
непобитност

као мисаони дављеник
са шеширом
навученим на уши
који плови
с лицем окренутим
од света

као ноћ
пред огледалом

ПОСЛЕДЊА РЕЧ

Већ неколико година
смрт
шета по глави
тамо-амо

као узнемирени глумац
колебљиви завереник
као затворски стражар

какав ће бити
овај последњи тренутак
између завесе која се спушта
и изазовне тишине гледалишта

када линија живота
послушно леже
као равничарски хоризонт
као струна после концерта

мало ко се
може похвалити
тачном опаском
као министар Гете
да се светлост смањује

а већина
задовољава
посматрањем плафона
и уздасима

због тога
изазива дивљење
песник Мирослав Холуб
који хранећи голубове
са VI спрата
стропошта се

новине
су донеле
да тело није нађено

мада је то сасвим нормално

СМРТ

Као да корача степеницама иако није било степеница
јер је камење одвише опијено светлошћу
далеких планина носећи на раменима
као обрис крила Плаво јутро
звоњава ваздуха с топлим срцем росе
Пут води преко моста поред млина
и заустављеног бусена зелених облака
све до залива где је весела гомила
птица и људи тежак сат потапала

XXX

Намештала је своју косу
уочи спавања и пред огледалом
Трајало је то бескрајно дуго Између једног
и другог прегипа руке у лакту
пролазиле су епохе. Из косе тихо се просипаше
војници III легије, Свети Лудвик са својим крсташима
артиљерци код Вердена
Снажним прстима
изнад своје главе славу учвршћиваше
Трајало је то дуго
и када је коначно
започела свој лелујави марш
према мени
Моје дотле послушно срце
стаде
и на кожи појавише се
крупна зрнца соли

Превела с пољског
Бисерка Рајчић